

tuation, hvori vi staa, og at vi derfor alle havde Pligt til at afhjælpe Vanskeligheden ved at bevilge Regeringen Midler dertil. Jeg siger paa min Gruppes Vegne, at vi erkende fuldt ud vort Ansvar med Hensyn til de Lønningslove, vi have faaet, med Hensyn til Toldloven, med Hensyn til de humane Love, der ere gennemførte, saasom Hjælpekasse- og Arbejdsløshedslovene. Vi have stemt for disse Love, vi have været klare over, at vi derigennem skabte Staten baade en mindre Indtægt gennem Toldloven og forøgede Udgifter gennem Lønningslovene og de humane Love. Men der laa bagved dette en Tanke, som vi maatte antage ogsaa Regeringen og Regeringspartiet havde: at vi saa for at skabe Balance maatte ned med Udgifterne paa andre Punkter. Og det Punkt, hvor vi skulde ned, var jo de militære Udgifter. Vi havde Grund til at tro, at Regeringen og Regeringspartiet havde den samme Tanke, den samme Mening som vi; thi ellers bliver der ingen Mening i hele Regeringens Finanspolitik. Der var ingen Mening for Regeringen i at gaa til Nedsættelse af Skatter og til forøgede Udgifter for Staten, naar den ikke havde den Tanke paa andre Omraader at indskrænke Statens Udgifter. Og dér kunde der kun tænkes paa een Vej, nemlig Nedsættelse af Militærudgifterne. Det var den Vej, Regeringen, inden den kom til Roret, stadig havde peget paa som den, man skulde gaa. At Regeringen, og dens Parti, paa dette Omraade har svinget og svigtet og er gaaet bort fra sit Standpunkt, forpligter ikke os, det Parti, jeg tilhører, til ogsaa at svinge og svigte. Vi staa stadig paa det samme Standpunkt og sige: Den Vej skulde man gaa for at bringe Balance. Vi have derfor intet Ansvar for, at den finansielle Stilling nu er saa daarlig, som den er. Grunden er den, at Regeringen og dens Parti paa det Punkt have svinget og svigtet og ført en saa ødsel Politik. Men denne ødsle Politik ville min Gruppe og jeg ikke støtte, og vi ville derfor stemme mod dette Lovforslag.

A. L. Andersen: Dette Lovforslag er, som alt bemærket, et af den Række Forslag, som er stillet af den højtærede Regering i den Hensigt at tilføre Staten

forøgede Indtægter. Men naar man har hørt Udtalelserne fra de højtærede Ministre, der have forelagt Lovforslagene, synes jeg, der er en Nuance i den Maade, hvorpaa de betegne deres Forslag, idet de meget nødtigt ville have dette Forslag betegnet som et Skattelovforslag. De forelægge Forslaget med den Begrundelse, at de Midler, der ere anbragte i Statsbanerne, skulle give en rimelig Rente. Men det er vel egentlig ikke saa meget dette, der er Grunden; selvfølgelig er den dybere Grund den, at der i Øjeblikket er Trang til Penge i Statskassen. Hvis der ikke var det, var der sikkert ikke fremkommet Forslag om at forhøje Statsbanetaksterne.

Men naar der saa kommer et saadant Forslag som dette, synes jeg ogsaa, man med Rette kan spørge, om den Rente, der for Tiden haves af de i Statsbanerne anbragte Midler, virkelig er for ringe, og om de Summer, som Statsbanerne ere opførte med paa Statsregnskabet, virkelig ogsaa ere de Summer, man kan forlange Rente af? Et andet Spørgsmaal er, om man i det hele taget kan forlange, at alle de Penge, som ere anbragte i Statsbanerne, skulle forrentes med en ret stor Rente; jeg synes, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder talte om en Rente op imod 3—3½ pCt. Men Ministeren vil vel ikke forlange, at hvad der gøres for Samfærdselen i al Almindelighed skal forrente sig. Man vil vel f. Eks. ikke forlange, at de Midler, som vi have anbragt i offentlige Vejanlæg, skulle forrente sig? Staten giver Tilskud til disse Vejes Anlæg, Vedligeholdelse og Istandsættelse, men forlanger selvfølgelig ikke, at disse Penge skulle forrentes. I Lighed dermed synes jeg, at Værdien af Banelegemet, Skinneveje, Svelter, og hvad dertil hører, i alt Fald maatte trækkes fra, hvis man vilde forlange en Forrentning af den i Statsbanerne anbragte Kapital. Jeg er derfor ikke saa ganske sikker paa, at det er fuldstændig berettiget at forlange Rente af alle de Summer, man her forlanger Rente af.

Man kan ogsaa gøre en anden Betragtning gældende, den, som den sidste ærede Taler var inde paa, nemlig den, at vi anbringe ikke alene vore Midler i Statsbanerne for at anbringe dem i et godt Aktiv, som man kan vente sig en god